

93de Møde.

Freitag den 24. Februar Kl. 12.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Menighedsraad.

Forhandlingen genoptoges.

Krohn: Det er om Menighedsraadslovsforslaget, jeg skal have den Ære at tale. Loven om dette Forhold er ikke af ny Dato, den er snart ved at være en gammel Kending. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ret, naar han i Gaar udtalte, at da Lovforslaget om Menighedsraad første Gang fremkom, mødte det baade Modstand og Skepsis, og det er ikke saa vanskeligt at forstaa Grunden hertil. Man var jo ængstelig overfor det ukendte. At det var Indre Mission, der særlig mødte Lovforslaget med Modstand, er ogsaa rigtigt, og det er let forstaaeligt. Kirkelig Forening for Indre Mission gør jo et frivilligt Arbejde i vort Folk og vor Kirke, og den havde under de gamle Forhold haft gode Betingelser for at arbejde; det havde Grundloven skaffet den. Derfor var det heller ikke underligt, at Vilhelm Beck hvert Aar ved Grundlovs møder benyttede Lejligheden til at fremhæve dette. Den Udtalelse af Vilhelm Beck, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg citerede i Gaar, gaaende ud paa, at Vilhelm Beck ikke ønskede lovordnede Menighedsraad, maa vistnok siges at være dikteret af den samme Ængstelse. Nu har Menighedsraadene imidlertid virket i ikke ganske kort Tid og den kirkelige Lovgivning med dem, og man har følt, at de ikke har været til Hinder for det frie Arbejde. Tværtimod har man set, at dette nye kan være til Gavn for hele Kirken, og derfor er der nu meget mere Ro og Tryk overfor dette Lovgivningsarbejde. Naar det ærede Medlem i Gaar gjorde opmærksom paa en Avisartikel af en grundtvigsk Præst, der hævdede, at Grundtvigianerne ikke var glade ved denne kirkelige Lovgivning, kunde jeg godt supplere dette med en anden Avisartikel, jeg har læst, og jeg tror, jeg kan forklare, hvordan det hænger sammen. Det er ikke nær alle Grundtvigianere, der staar paa samme Maade

til denne Sag; jeg tror, man her maa skelne mellem de saakaldte løbske Grundtvigianere og de gamle Grundtvigianere. Man kunde ogsaa kalde de to Grupper for de radikale og de mere konservative Grundtvigianere. De første følger efter mit Kendskab den tidligere Kirkeminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Povlsen, i Kravet om Ritualfrihed, Frihed for Præsteløfte og Ret for Sognet til at vælge, hvem de vil, til Præst, saaledes som jeg fandt det udtrykt i en Avisartikel af en Pastor Helweg paa Roskildekanten. Men i Kraft af mit Kendskab — og jeg har dog nu i 25 Aar berejst Landet paa Kryds og tværs i Kirkens og Menighedens Tjeneste og det langtfra alene i indremissionske Kredse, tværtimod i alle mulige kirkelige Lejre — har jeg det Indtryk, at disse Mennesker udgør en Flok Officerer uden Hær, eller i hvert Tilfælde med en meget lille Hær. Det danske Kirkefolk er i kirkelig Henseende stokkonservativt. Det kan man bl. a. se deraf, at da der i sin Tid blev forelagt Rigsdagen et Lovforslag, der vilde give Kvinder Adgang til Præstembeder, og der da blev sendt Forespørgsler ud til Menighedsraadene om, hvorvidt de ønskede kvindelige Præster eller ikke, viste det sig, at uagtet Forespørgslerne var sat op som en Slags, om jeg saa maa sige, Faldgrube, idet man skulde vogte sig meget for ikke at komme til at svare forkert, var der dog et ganske overvejende Flertal, der sagde: Nej Tak, maa vi være fri for dette. Der er ogsaa et andet Forhold, hvori denne Konservatisme viser sig, nemlig i det, som den højtærede Kirkeminister i sin Fremstættelsestale forleden nævnte, at der kun er gjort saare liden Brug af Bestemmelsen om, at i Tilfælde af Præstenød i den danske Folkekirke kan ogsaa Lægfolk ordineres til Præster. Ogsaa dette viser, at der er en stor Konservatisme i det danske Kirkefolk, og jeg er overbevist om, at hvis det blev spurgt, om det ønskede disse Ting — jeg tænker særlig paa Ritualfrihed, Frihed for Præsteløfte og Frihed til at vælge hvem som helst, Per eller Povl, til Præst i deres Sogn —, skulde vi nok faa at se, at det vilde blive meget faa, der udtalte sig for dem. Hvis disse Tendenser og Ønsker sejrede, hvor vilde vi saa ikke opleve et forfærdeligt Sammensurium, saaledes at en Præst døbte paa eet Ritual, en anden paa et andet, og en viede paa eet og en anden paa et andet o. s. v.! Der vilde kunne rejses alvorligt Spørgsmaal om, hvorvidt et Menneske var virkelig døbt eller ikke. Derfor kan jeg kun hilse med Glæde dette kirkelige Lovgivningsarbejde, som vi her har at gøre med.